

פרק האשה שלום

מתניתין:

ואילו שוטה, שאין לה דעת לאמת דבריה על ידי בכיה בב"ד לא תנשא?

אלא אחת זו שבאתה בוכה ובגדיה קרועין ואחת זו שבאתה כשאינה בוכה ואין בגדיה קרועין, תנשא.

גמרא:

תנא ברישא שנאמנת בידוע ששלום בינו לבינה, משום דקבעי למיתני בסיפא שבידוע שקטטה בינו לבינה אינה נאמנת.

תנא ברישא בידוע ששלום בעולם נאמנת משום דקבעי למתני בסיפא שבידוע שמלחמה בעולם אינה נאמנת.

אמר רבא: מאי טעמא דאינה נאמנת כשיש מלחמה?

משום דאמרה בדרמי מאומד ליבה דסברה, מעלה על דעתה וכי בכל הני דאיקטול הוא בעלה פליט?

וגם אם תמצא לומר כיון דשלום בינו לבינה, ממילא חוששת אפילו לצד רחוק שיחזור ותהיה מקולקלת, ומשום כן נטרא, נשמרת היא מלומר בב"ד שמת עד דחזיא, שתראהו שנהרג.

מכל מקום, היא אינה נאמנת.

כיון דזימנין דמחו ליה בגירא, הכוהו בחץ או ברומחא, וסברא בדעתה שודאי מת, ובאמת לא מת דאיכא דעבד סמטרי

א. האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, והלכו כששלום בינו לבינה וכן שלום בעולם, שאין ידוע על מלחמה במקום שלשם הלכו, וחזרה ובאה לכאן בלא בעלה ואמרה בב"ד מת בעלי, נאמנת ותנשא על פי עדותה, ואם אין לה בנים ויש לבעלה אח ואמרה מת בעלי, תתייבם על פי עדותה.

הטעם שנאמנת, כיון שאין שעת חירום, וממילא אין חשש שמדברת מאומד לבה לומר הואיל ולא בא חודש או חודשים ודאי הרגוהו ליסטים, אלא אמרינן שראתה אותו מת ממש, שאם לא כן לא היתה אומרת שמת, כיון שחוששת שמא יבא לאחר שניסת ותהא מקולקלת, שתיאסר בין לבעלה הראשון ובין לבעלה השני.

ב. אם היה שלום בינו לבינה אבל ומלחמה בעולם, וחישינן שמדברת מאומד לבה.

או שהיה קטטה בינו לבינה כשהלכו, ואז, אפילו יש שלום בעולם, מכל מקום חיישינן שהיות והיא שונאתו רוצה היא לאסור עצמה עליו,

ובאתה ואמרה "מת בעלי", אינה נאמנת..

רבי יהודה אומר לעולם אינה נאמנת, אפילו אם היה שלום בינו לבינה ושלום בעולם, אלא אם כן באתה בוכה, ובגדיה קרועין מאבלה על בעלה.

אמרו לו חכמים לרבי יהודה, אם כן, פקחת שיודעת שצריכה לבוא לב"ד ולבכות, תנשא,